

те заедно съ Кипрянитъ този младъ иностранецъ когото доведохте отъ Египетъ, за да го не виждатъ вече въ града. Нарбалъ възхитенъ за отърването на своя животъ и на моя, обѣща се да мълчи; и чиновникътъ задоволенъ за сполуката на туй което искаше, върнѣ са за да даде отчетъ на Астарбея за посланието си.

„Нарбалъ и азъ са чудяхмы на милостята на боговетъ, които награждавахъ нашата искреностъ, и които са грижътъ съ толкови милосердіе за тѣзи които бѣдствуватъ сячко ради добродѣтеля.

„Ный гледахмы съ ужасъ единъ царъ, предаденъ на любостежаніето и на наслажденіята. Който са бой толкосъ безмѣрно да го не измамѣтъ, той заслужва да бѣде измаменъ, и почти сѣкый денъ са измамва найгрубо. Той са недовѣрѣва на добрытъ челоуѣцы, и са оставя на злодѣи; единъ той е, дѣто не знае какво става. Ето Пигмаліонъ; той е играло на една жена безсрамна. Между туй боговетъ са служатъ отъ лѣжытъ на лошытъ челоуѣцы за да отърватъ добрытъ, които предпочитатъ да изгубѣтъ живота си отъ колкото да лѣжѣтъ.

„Въ сщцото време ный забѣлѣжихмы че вѣтърѣтъ са промѣни и че бѣше благопріятенъ за корабитъ къмъ Кипръ. Боговетъ са обѣвяватъ, извика Нарбалъ; тѣ искатъ, мой любезный Телѣмахе, да вы поставѣтъ въ безопасностъ; бѣгайте отъ туй жестоко и проклето мѣсто! блазѣ на оногози който може да вы послѣдува до найнеизвѣстнытъ крайморіа! блаженъ който може да живѣе и да умре съ васъ! Но една строга сждба ма свързва о туй злочестно отечество; трѣба да са страдае съ него: може бы да потрѣба да бѣдѣ заровенъ въ развалинытъ му; не вреди, доста е за мене да казвамъ сѣкогы истината, и моето сърце да обыча правдата. Колкото за васъ, мой любезный Телѣмахе, умолявамъ боговетъ да вы водѣтъ като за рѣка, и да вы дарѣтъ съ найдрагоцѣнныя си даръ, който е чистата и неукорызнена добродѣтель, доро до смъртъ. Живѣйте, завърнете са въ Итака, утѣшете Пенелопя, отървете я отъ дързекытъ любвицы. Дано очитъ ви да видѣтъ, дано рѣчѣтъ ви да прегърнѣтъ мѣдраго Одиссея; и дано той намѣри въ васъ единъ сынъ равенъ съ мѣдростята си!